

[Undervisningsministeren.]

hvert fald, at vi skal bidrage til, at samarbejdet mellem de to parter kan blive så godt som muligt.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen havde visse betænkeligheder ved tilskud til fritidsklubberne. Det er jo en ting, vi kan tale om. Jeg har personlig megen sympati for det arbejde, der udføres i disse fritidsklubber. Jeg tror også, det er rigtigt, at dette arbejde ikke i alle tilfælde bør have en social karakter. Mennesker, der af interesse for de helt unge, som det er vanskeligt at få med i noget almindeligt oplysningsarbejde, virkelig går ud og får de unge ind fra gadehjørnerne i stedet for at præke moral for dem, bør have en håndsækning til at sætte dette arbejde i gang.

Jeg tror, et sådant arbejde gør mere nytte end mange taler om, hvor dårlig ungdommen er. De tager de unge ved hånden på gadehjørnerne og får dem draget ind i en interesse, som måske ikke til at begynde med er af særlig oplysende karakter. Men på et tidspunkt, hvor disse unge er kommet bort fra deres hjem og er blevet noget rodløse i tilværelsen, trænger de til hjælp og støtte. De vil i mange tilfælde ikke have tilstrækkelig energi til selv at søge ind i et oplysningsarbejde; de må have en særlig håndsækning. Derfor tror jeg, vi skal se med interesse på dem, der tager sig af disse unge, og også give dem en økonomisk mulighed for at sætte et arbejde i gang. Et sådant arbejde vil ligesom alt, hvad der ellers foregår inden for disse klubber, altid kræve en meget stor personlig indsats.

Enkelte ordførere har talt om, hvor nyttigt det er, at de, der deltager i undervisning af en eller anden art, selv betaler for det. Det er jo faktisk heller ikke forbudt. Hvis der er nogen, der er så følsomme, at de ikke synes, de kan gå til et kursus, der får tilskud af det offentlige, kan de oprette kursus, som ikke får offentlige tilskud. Det vil ingen nægte noget menneske. Hvis man føler sig såret ved sammen med andre medborgere at gå til et kursus, som det

offentlige yder en vis støtte til, må man se, om man kan blive så mange, at man kan oprette et kursus for sig selv; det var kedeligt, om mennesker af den grund holdt sig borte fra undervisningen. Men de må da endelig ikke føle sig bundet af, at de ikke kan deltage i nogen undervisning, fordi det offentlige betaler; jeg giver dem det gode råd, at de selv betaler, hvad det koster. Så har de ud over den undervisning, de får, den tilfredsstillelse, at de véd med sig selv, de opfylder en mission i samfundet! Der er megen hysteri i den tale om selv at betale. Det, som er det egentlige, er, at det er en ganske naturlig opgave, at det offentlige i et rimeligt omfang tager sig af det oplysningsarbejde, der foregår på frivilligt grundlag for eleverne. En vis modydelse betaler de dog i form af indskrivningsgebyret, og vi kan tale om, om det eventuelt skal forhøjes. Vi kan også tale om eventuelt at tilbagebetale noget af det forhøjede indskrivningsgebyr til de unge, der møder alle aftener og deltager i undervisningen. Det har jeg intet at indvende imod. Men når vi ønsker her i Danmark at opretholde det frivillige oplysningsarbejde i så stort omfang som muligt, skal vi også gøre vilkårene sådan, at det bliver muligt for alle grupper i samfundet at deltage, så hele ordningen ikke får slagside. Det er meget godt at sige, at de 30 kr. mere foruden de 10 eller 15 kr., som eleven måske skal betale i indskrivningsgebyr, betyder ingenting. Men hvis man så ved siden af skal betale de materialer, der skal til, så man kommer op på 100 kr. og derover, så begynder det at betyde noget.

Jeg ved egentlig ikke, hvad galt der er i, at man i et sogn kan samle nogle mennesker om en foredragsrække eller undervisning af en eller anden art. Deltagerne kommer fra alle lag i samfundet. De møder med en vis fælles interesse for et eller andet emne. Er det egentlig ikke på en meget nyttig måde at opbygge et fællesskab i vort samfund af almen og folkelig værdi? Jeg tænker ikke, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen